

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — *Gerechthof te Arnhem* — Výklad nařízení Rady (ES) č. 1782/2003 ze dne 29. září 2003, kterým se stanoví společná pravidla pro režimy přímých podpor v rámci společné zemědělské politiky a kterým se zavádějí některé režimy podpor pro zemědělce a kterým se mění nařízení (EHS) č. 2019/93, (ES) č. 1452/2001, (ES) č. 1453/2001, (ES) č. 1454/2001, (ES) č. 1868/94, (ES) č. 1251/1999, (ES) č. 1254/1999, (ES) č. 1673/2000, (EHS) č. 2358/71 a (ES) č. 2529/2001 (Úř. věst. L 270, s. 1; Zvl. vyd. 03/40, s. 269), a nařízení Komise (ES) č. 795/2004 ze dne 21. dubna 2004, kterým se stanoví prováděcí pravidla k režimu jednotné platby podle nařízení Rady (ES) č. 1782/2003, kterým se stanoví společná pravidla pro režimy přímých podpor v rámci společné zemědělské politiky a kterým se zavádějí některé režimy podpor pro zemědělce (Úř. věst. L 141, s. 1; Zvl. vyd. 03/44, s. 226) — Integrovaný systém řízení a kontroly týkající se některých režimů podpor — Režim jednotné platby — Převod platebních nároků — Povinnosti nájemce a pronajímatele

Výrok

Právo Společenství neukládá pachtýři povinnost, aby při uplynutí pachtovní smlouvy vrátil propachtovateli propachtovanou půdu spolu s platebními nároky, které ve vztahu k této půdě vznikly nebo které s ní souvisejí, anebo mu vyplatil náhradu.

(¹) Úř. věst. C 6, 10.1.2009.

Rozsudek Soudního dvora (prvního senátu) ze dne 21. ledna 2010 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Augstākās Tiesas Senāts (Lotyšsko) — Alstom Power Hydro v. Valsts ieņēmumu dienests

(Věc C-472/08) (¹)

(„Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Šestá směrnice o DPH — Článek 18 odst. 4 — Vnitrostátní právní předpisy stanovící tříletou promlčecí lhůtu pro vrácení přeplatků na DPH“)

(2010/C 63/21)

Jednací jazyk: lotyština

Předkládající soud

Augstākās Tiesas Senāts

Účastnice původního řízení

Žalobkyně: Alstom Power Hydro

Žalovaná: Valsts ieņēmumu dienests

Předmět věci

Žádost rozhodnutí o předběžné otázce — *Augstākās tiesas Senāts* — Výklad čl. 18 odst. 4 šesté směrnice Rady 77/388/EHS ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu — Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně (Úř. věst. L 145, s. 1) — Vnitrostátní právní úprava, jež stanoví tříletou lhůtu pro podání žádostí o vrácení daňových přeplatků

Výrok

Článek 18 odst. 4 šesté směrnice Rady 77/388/EHS ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu — Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně, musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání takové právní úpravě členského státu, o jakou se jedná ve věci v původním řízení, která stanoví tříletou promlčecí lhůtu pro podání žádosti o vrácení přeplatků daně z přidané hodnoty neoprávněně vybraných finanční správou tohoto státu.

(¹) Úř. věst. C 327, 20.12.2008.

Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 28. ledna 2010 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Sächsisches Finanzgericht — Německo) — Ingenieurbüro Eulitz GbR Thomas und Marion Eulitz v. Finanzamt Dresden I

(Věc C-473/08) (¹)

(„Šestá směrnice o DPH — Článek 13 část A odst. 1 písm. j) — Osvobození — Poskytování školského nebo vysokoškolského vyučování soukromými učiteli [Výuka poskytovaná vyučujícími soukromě v oblasti školního a univerzitního vzdělávání] — Plnění poskytovaná nezávislým vyučujícím v rámci kurzů soustavného odborného vzdělávání organizovaných institutem, který je třetí osobou“)

(2010/C 63/22)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Sächsisches Finanzgericht

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Ingenieurbüro Eulitz GbR Thomas und Marion Eulitz

Žalovaný: Finanzamt Dresden I

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Sächsisches Finanzgericht — Výklad čl. 13 části A odst. 1 písm. j) šesté směrnice Rady 77/388/EHS ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu — Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně (Úř. věst. L 145, s. 1; Zvl. vyd. 09/01, s. 23) — Osvobození „poskytování školského nebo vysokoškolského vyučování soukromými učiteli“ [výuky poskytované vyučujícími soukromě v oblasti školního a univerzitního vzdělávání] od daně — Výuka poskytovaná diplomovaným inženýrem v rámci kurzů dalšího vzdělávání nabízených soukromou školou, jejichž účelem je, aby inženýři a architekti dosáhli dodatečné kvalifikace mimo rozsah vysokoškolského studia v oblasti protipožární ochrany — Soustavné poskytování plnění spočívajících ve výuce a souběžný výkon funkce garanta některých kurzů — Pobírání honoráře i v případě zrušení kurzu z důvodu nedostatečného počtu zájemců

Výrok

- 1) Článek 13 část A odst. 1 písm. j) šesté směrnice Rady 77/388/EHS ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu — Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně, musí být vykládán v tom smyslu, že plnění, která poskytuje diplomovaný inženýr jakožto vyučující na vzdělávacím institutu, který je soukromoprávním sdružením, v rámci vzdělávacích kurzů zakončených zkouškou, určených účastníkům, kteří již získali minimálně titul architekt nebo inženýr na vysoké škole nebo kteří disponují rovnocenným vzděláním, mohou být „výukou [...]“ v oblasti školního nebo univerzitního vzdělávání [...]“ ve smyslu tohoto ustanovení. Rovněž lze za takovou výuku považovat činnosti mimo samotné činnosti vyučujícího jako takové, jsou-li prováděny především v rámci předávání znalostí a dovedností mezi vyučujícím a žáky nebo studenty v oblasti školního nebo univerzitního vzdělávání. V případě potřeby přísluší předkládajícímu soudu ověřit, zda jsou veškeré činnosti dotčené v původním řízení „výukou“ v oblasti „školního nebo univerzitního vzdělávání“ ve smyslu uvedeného ustanovení.
- 2) Článek 13 část A odst. 1 písm. j) šesté směrnice musí být vykládán v tom smyslu, že za okolností, jako jsou okolnosti ve věci v původním řízení, nelze osobu, jako je T. Eulitz, jenž je společníkem žalobkyně v původním řízení, která poskytuje jako vyučující plnění v rámci vzdělávacích kurzů nabízených třetím subjektem, považovat za osobu, která poskytovala výuku „soukromě“ ve smyslu tohoto ustanovení.

Rozsudek Soudního dvora (osmého senátu) ze dne 29. října 2009 — Komise Evropských společenství v. Lucemburské velkovévodství

(Věc C-22/09) ⁽¹⁾

(„Nesplnění povinnosti státem — Energetická politika — Úspora energie — Směrnice 2002/91/ES — Energetická náročnost budov — Neprovedení ve stanovené lhůtě“)

(2010/C 63/23)

Jednací jazyk: francouzština

Účastníci řízení

Žalobkyně: Komise Evropských společenství (zástupci: B. Schima a L. de Schieter de Lophem, zmocněnci)

Žalované: Lucemburské velkovévodství (zástupce: C. Schiltz, zmocněnec)

Předmět věci

Nesplnění povinnosti státem — Nepřijetí či nesdělení ustanovení nezbytných pro dosažení souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2002/91/ES ze dne 16. prosince 2002 o energetické náročnosti budov (Úř. věst. L 1, s. 65; Zvl. vyd. 12/02, s. 168).

Výrok

- 1) Lucemburské velkovévodství tím, že ve stanovené lhůtě nepřijalo právní a správní předpisy nezbytné k dosažení souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2002/91/ES ze dne 16. prosince 2002 o energetické náročnosti budov, nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají ze čl. 15 odst. 1 této směrnice.
- 2) Lucemburskému velkovévodství se ukládá náhrada nákladů řízení.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 44, 21.2.2009.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 82, 4.4.2009.